

soner, det omhandler. Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, som faldt fra det ærede Medlem (Bramsen), der først havde Ordet, om, at ved denne Lov ere vi naaede saa højt i Beskyttelse, at man maa gøre sig Haab om, at det vil vare mange Aar, inden vi komme videre, eller rettere sagt saa højt, som vi i det hele taget kunne komme. Jeg beklager meget, at Landstinget ikke har haft Lejlighed til at forhandle om dette Lovforslag. Da det i Fjor behandledes her oppe, fremkom det i en saadan Skikkelse, at det med Rette blev paatalt, at det var meget vanskeligt at sætte sig ind i det, og Forholdet er jo nu ikke stort bedre. Jeg tror at turde sige, at for at være til Gavns inde i dette Lovforslag i den Skikkelse, hvori det er forelagt, og med den Form og Affattelse, der er givet det, skal man mindst være juridisk Professor; almindelige Mennesker kunne ikke let sætte sig ind i denne Sag. Jeg tror, at naar den sidste Gang forlod dette Ting, uden at have været i Udvalg, var det nærmest en Fejltagelse, det var neppe saa ganske Mening, men der var talt om det i Grupperne i Forvejen, og man kunde under Tingets Behandling af Sagen ikke gøre nogen Forandring deri. Derfor gik Sagen fra Landstinget ned til Folketinget uden at have faaet nogen Udvalgsbehandling. Nu foreligger den igen fra Folketinget og i en saadan Skikkelse, at den med fuld Ret fortjener de kølige Udtalelser, der ere faldne om dette Lovforslag. Det forekommer mig, at Landstinget ikke skulde give Afkald paa sin Ret til at behandle, et saadant Forslag, særlig naar der ikke er større Begejstring for den, end der er. Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) sagde, at der var ikke Tid til det, og der faldt fra det ærede Medlem, der først havde Ordet, en Bemærkning i samme Retning. De samme Bemærkninger faldt her oppe i Tinget i Fjor. Da blev det ogsaa hævdet fra forskellige Sider, at der ikke var Tid, men Kultusministeren gjorde opmærksom paa, at Danmark ikke, selv om denne Lov ikke blev vedtagen, var udtraadt af Berner-Konventionen, altsaa vedblev at staa i denne under samme Form og paa samme Maade som hidtil, selv om Loven ikke blev vedtagen. Der er saaledes, forekommer det mig, ikke nogen Anledning til paa den Maade, som det her sker, at jage dette Lovforslag igennem, jeg havde nær sagt jasje det igennem. Det forekommer mig, at man meget godt kunde give sig Tid til at se paa det og se, om man ikke kunde komme

til et mindre Maal af Beskyttelse end det; Lovforslaget forudsætter, et Maal af Beskyttelse, der er ganske urimeligt for en lille Nation som os. Det er ganske ejendommeligt, at en lille Nation stænger sine Porte for de Kulturstrømninger, der komme fra fremmede Lande, og dæmmer op, som der her dæmmes op for Kulturen ude fra, som om man var bange for, at Befolkningen her i Landet skulde nyde alt for meget godt, skulde blive alt for oplyst og faa alt for mange Kundskaber. Man dæmmer op for de store Kulturstrømninger, der gaa gennem Litteraturen i andre Lande, og søger at vanskeliggøre paa enhver Maade, at den kan blive det store, brede Folks Ejendom. Ligesom man paa den Maade dæmmer op for Udlandets Kulturfrebringelser, saaledes søger man ogsaa herhjemme at gøre det, der fremkommer her i Landet saa vanskelig tilgængeligt for Befolkningen som muligt. At tænke sig, at man i en Forsamling eller andetsteds ikke kan synge en Sang før to Aar efter Udløbet af det Aar, i hvilket den er udgiven — saaledes har jeg opfattet det, og anderledes kan det vel ikke opfattes — det er dog ganske ejendommeligt. Endvidere vil der efter Lovforslaget blive givet Oversætteren samme Ret som Forfatteren af det selvstændige Arbejde, der er beskyttet i 50 Aar efter Forfatterens Død. Det vil sige, at der kan gaa bogstavelig talt 100 Aar, før et saadant Værk, en saadan Frembringelse, egentlig kan blive udløst af de — jeg havde nær sagt Kapitalisters Eje, der have købt det og bevaret den Ejendomsret i hele den lange Række af Aar. Det forekommer mig, kort sagt, at en saadan Beskyttelse som den her foreslaaede er nær ved at være en Forbrydelse mod det store Folk, som dog har Ret til at fordre, at Kundskaben og Oplysningen bliver let tilgængelig for dem. Jeg vil tillade mig at foreslaa siden hen, naar det kommer for, at vi lade dette Lovforslag prøve i et Udvalg, det vil ganske vist sige, at det saa ikke gaar igennem i Aar, men som der staar i det gamle Vægtvers: „Gud lad dem blive borte, som os bedrøve vil“, lad det saa vente. Den Slags Love kunne vi tidsnok faa og faa tilstrækkeligt af.

Brandes: Jeg er ikke enig med det ærede Medlem, der nu talte, i hans almindelige Betragtninger om dette Lovforslag. Jeg tror heller ikke, at de just gælde den Affattelse, Loven vil faa, naar de Ændringer vedtages, som Folketinget har indsat i